

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 13 września 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Prawo spółek – Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Dyrektywa 2011/7/UE – Artykuł 6 ust. 1 i 3 – Zwrot kosztów odzyskiwania wierzytelności – Koszty wynikające z wezwań kierowanych z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika

W sprawie C-287/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Okresní soud v Českých Budějovicích (sąd rejonowy w Czeskich Budziejowicach, Republika Czeska) postanowieniem z dnia 10 marca 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 maja 2017 r., w postępowaniu:

Česká pojišťovna a.s.

przeciwko

WCZ, spol. s r.o.,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: E. Juhász, prezes izby, K. Jürimäe i C. Lycourgos (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu Komisji Europejskiej przez Z. Malůškovą, M. Patakię oraz D. Kukovca, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 maja 2018 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: czeski.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/WE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2012, L 233, s. 3).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Česká pojišťovna a.s. a WCZ, spol. s r.o. w przedmiocie zwrotu kosztów wynikających z wezwań skierowanych przez Česká pojišťovna do WCZ z powodu opóźnień w płatności składek ubezpieczeniowych należnych od tej spółki przed wniesieniem powództwa zmierzającego do uzyskania zapłaty tych składek.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 12, 19 i 20 dyrektywy 2011/7 stanowią:
 - „(12) Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników w większości państw członkowskich z uwagi na naliczanie niskich lub zerowych odsetek za opóźnienia w płatnościach lub powolne procedury ściągania należności. Konieczna jest więc zdecydowana zmiana w kierunku kultury szybkich płatności, w ramach której wszelkie zapisy uniemożliwiające naliczanie odsetek należy zawsze uznawać za rażąco nieuczciwy warunek umowy lub praktykę, [a to] w celu odwrócenia tej tendencji i zniechęcenia do przekraczania terminów płatności. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla wierzycieli za poniesione koszty oraz, między innymi, na zapisie, że wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe.
 - [...]
 - (19) Konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach, aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach. Koszty odzyskiwania należności powinny obejmować również odzyskiwanie kosztów administracyjnych oraz rekompensatę za koszty wewnętrzne poniesione z powodu opóźnień w płatnościach, w odniesieniu do których niniejsza dyrektywa powinna przewidzieć stałą minimalną kwotę, którą można połączyć z odsetkami za opóźnienia w płatnościach. Rekompensata w postaci stałej kwoty powinna mieć na celu ograniczenie kosztów administracyjnych i wewnętrznych związanych z odzyskiwaniem należności. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności powinna zostać ustalona bez naruszania przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi sąd krajowy może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika.
 - (20) Oprócz roszczenia o zapłatę stałej kwoty na pokrycie kosztów odzyskiwania należności wierzyciele powinni mieć również roszczenie o zwrot pozostałych kosztów odzyskiwania należności, które ponoszą z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Do tych kosztów zalicza się w szczególności koszty poniesione przez wierzycieli w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej”.

- 4 Artykuł 6 tej dyrektywy, zatytułowany „Rekompensata za koszty odzyskiwania należności”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 [EUR], w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatnościach stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych zgodnie z art. 3 lub 4.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stała kwota, o której mowa w ust. 1, była płacona bez konieczności przypomnienia jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela.

3. Oprócz stałej kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej”.

Prawo czeskie

- 5 Paragraf 369 ust. 1 ostatnie zdanie ustawy nr 513/1991 dotyczącej kodeksu handlowego, zmienionej ustawą nr 179/2013, stanowi:

„Oprócz odsetek za zwłokę wierzyciel ma prawo do zwrotu minimalnej kwoty kosztów odzyskiwania wierzytelności, której poziom i warunki są ustalone w dekrete rządowym”.

- 6 Paragraf 3 dekretu rządowego nr 351/2013, ustalający kwotę odsetek za zwłokę i kosztów odzyskiwania wierzytelności, ustawiający wynagrodzenie likwidatorów i członków organów administracyjnych osoby prawnej ustanowionych przez sąd i określający kwestie dotyczące *Dziennika urzędowego publikacji cywilnych i handlowych* oraz publicznego rejestru osób prawnych i fizycznych, funduszy powierniczych i informacji o prawach rzeczowych, stanowi:

„W przypadku zobowiązań wzajemnych przedsiębiorców [...] minimalna kwota kosztów związanych z przedstawieniem każdej wierzytelności wynosi 1200 [koron czeskich (CZK) (około 46 EUR)] [...]”.

- 7 Paragraf 121 ust. 3 ustawy nr 40/1964 ustanawiającej kodeks cywilny stanowi:

„Roszczeniami związanymi z wierzytelnością są roszczenie o odsetki, odsetki za zwłokę, kary za opóźnienie i koszty odzyskiwania”.

- 8 Paragraf 142 ust. 1 ustawy nr 99/1963 ustanawiającej kodeks postępowania cywilnego stanowi:

„Na rzecz strony, która wygrała sprawę, sąd zasądza od strony, która sprawę przegrała, zwrot kosztów koniecznych do skutecznego dochodzenia lub obrony danego prawa”.

- 9 Zgodnie z § 142a ust. 1 wspomnianego kodeksu:

„Powodowi, który wygrał postępowanie o wykonanie zobowiązania, przysługuje prawo do zwrotu kosztów postępowania od pozwanego jedynie wówczas, gdy co najmniej 7 dni przed wystąpieniem z powództwem wysłał do pozwanego na adres siedziby lub miejsca zamieszkania lub na ostatni znany adres wezwanie do wykonania zobowiązania”.

Okoliczności faktyczne w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne

- 10 Česká pojišťovna i WCZ zawarły w dniu 7 listopada 2012 r. umowę ubezpieczeniową ze skutkiem na ten sam dzień.
- 11 Pismem z dnia 10 marca 2015 r. Česká pojišťovna poinformowała WCZ o rozwiązaniu wspomnianej umowy z dniem 25 lutego 2015 r. z powodu braku zapłaty składek ubezpieczeniowych i zażądała od niej zapłaty zaległych składek za okres od 7 listopada 2014 r. do 25 lutego 2015 r. w wysokości 1160 CZK (około 44 EUR). Česká pojišťovna skierowała do WCZ łącznie cztery wezwania przed wystąpieniem do sądu odsyłającego.
- 12 Česká pojišťovna wnosi do wspomnianego sądu o nakazanie WCZ, po pierwsze, zapłaty kwoty 1160 CZK (około 44 EUR), powiększonej o ustawowe odsetki za zwłokę za okres od 25 lutego 2015 r. do daty zapłaty należnych składek, oraz po drugie, o zwrot kosztów związanych z odzyskiwaniem wierzytelności, w wysokości 1200 CZK (ok. 46 EUR). Ponadto Česká pojišťovna dochodzi od WCZ zwrotu kosztów postępowania.
- 13 Sąd odsyłający podkreśla, że art. 6 dyrektywy 2011/7 został transponowany przez art. 3 dekretu rządowego nr 351/2013 oraz że w prawie czeskim roszczeniami związanymi z wierzytelnością są odsetki, odsetki za zwłokę oraz koszty związane z dochodzeniem tej wierzytelności.
- 14 Po stwierdzeniu, że prawo krajowe nakazuje sądom uznanie z tytułu kosztów postępowania kosztów związane z jedynym wezwaniem skierowanym do pozwanego przed wniesieniem powództwa do sądu, sąd odsyłający zastanawia się nad tym, czy należy uznać obok prawa do ryczałtowego zwrotu kosztów odzyskiwania wynikającego z art. 6 dyrektywy 2011/7 prawo do zwrotu kosztów wezwania na podstawie krajowych przepisów proceduralnych. Wspomniany sąd twierdzi bowiem, że zgodnie z motywem 19 tej dyrektywy ryczałtowa rekompensata na podstawie jej art. 6 powinna pokryć w szczególności koszty wezwań poniesione przez wierzyciela. Z powyższego zdaniem tego sądu miałyby wynikać, że uznanie prawa do zwrotu w sposób kumulatywny na podstawie wspomnianego art. 6 i na podstawie krajowych przepisów proceduralnych pozwalałoby powodowi uzyskać dwa razy ten sam zwrot.
- 15 Kwestia ta jest fundamentalna w sprawie zawisłej przed sądem odsyłającym, ponieważ Česká pojišťovna dochodzi ryczałtowego zwrotu w wysokości 1200 CZK (ok. 46 EUR) na podstawie § 3 dekretu rządowego nr 351/2013 oraz art. 6 dyrektywy 2011/7, a także zwrotu kosztów przedstawicielstwa, w tym kosztów wezwań przed wniesieniem powództwa, wynikających z prawa krajowego.
- 16 W tych okolicznościach Okresní soud v Českých Budějovicích (sąd rejonowy w Czeskich Budziejowicach, Republika Czeska) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy 2011/7 [...] należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd do przyznania powodowi wygrującemu spór o zapłatę należności z transakcji handlowej określonej w art. 3 lub 4 wspomnianej dyrektywy kwoty 40 EUR (lub ekwiwalentu w walucie krajowej) i oprócz tego zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów wezwań skierowanych do pozwanego przed wniesieniem powództwa w wysokości ustalonej w przepisach proceduralnych państwa członkowskiego?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 17 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 6 dyrektywy 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on wierzycielowi dochodzącemu zwrotu kosztów wynikających z wezwań kierowanych do dłużnika z powodu jego opóźnienia w zapłacie prawo do uzyskania z tego tytułu oprócz ryczałtowej kwoty 40 EUR przewidzianej w art. 1 tego artykułu również rozsądnej rekompensaty w rozumieniu ust. 3 tego artykułu.
- 18 Tytułem wstępu należy zauważyć, że art. 6 dyrektywy 2011/7 ma na celu zapewnienie zwrotu kosztów odzyskiwania poniesionych przez wierzyciela wówczas, gdy na podstawie tej dyrektywy wymagalne są odsetki za zwłokę w zapłacie. Ponadto z postanowienia odsyłającego wynika, że art. 6 dyrektywy 2011/7 został transponowany do prawa czeskiego przez § 3 dekrety rządowego nr 351/2013, ustalający na 1200 CZK (ok. 46 EUR) ryczałtową kwotę przewidzianą w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.
- 19 W pierwszej kolejności należy podnieść, że z treści art. 6 dyrektywy 2011/7 nie wynika, by koszty wezwań poniesione przez wierzyciela w celu uzyskania spłaty swojej wierzytelności nie mogły zostać zwrócone w kwocie przekraczającej ryczałtową kwotę 40 EUR, o której mowa w ust. 1 tego artykułu 6.
- 20 W rzeczywistości bowiem wspomniany ust. 1 mówi jedynie o prawie wierzyciela do uzyskania jako minimum zapłaty kwoty ryczałtowej 40 EUR. Ponadto ust. 2 rzeczonego art. 6 nakłada na państwa członkowskie obowiązek czuwania nad tym, aby owa ryczałtowa kwota była należna automatycznie, nawet w braku wezwania dłużnika, oraz po drugie, aby zmierzała ona do zwrotu wierzycielowi poniesionych przez niego kosztów odzyskiwania wierzytelności. Oprócz tego przepisy te nie ustanawiają żadnego rozróżnienia pomiędzy tymi kosztami.
- 21 Jeżeli chodzi o ust. 3 wspomnianego art. 6, to przewiduje on, że wierzyciel ma prawo dochodzić od dłużnika poza ryczałtową kwotą, o której mowa w ust. 1 tego artykułu, również rozsądnej rekompensaty za wszystkie inne koszty odzyskiwania przekraczające ryczałtową kwotę.
- 22 W tym zakresie należy zauważyć, po pierwsze, że posługując się w art. 6 ust. 3 dyrektywy 2011/7 wyrażeniem „przekraczające tę stałą kwotę”, prawodawca Unii miał zamiar podkreślić, że rozsądnemu zwrotowi mogą podlegać w ten sposób również inne koszty odzyskiwania wierzytelności, niezależnie od ich charakteru, które przekraczają kwotę 40 EUR.
- 23 Po drugie, o ile prawdą jest, że francuska wersja art. 6 ust. 3 dyrektywy 2011/7 obejmuje inne („autres”) koszty odzyskiwania wierzytelności, co pozwalałoby myśleć, że chodzi o koszty odzyskiwania wierzytelności inne niż przewidziane w ust. 1 tego artykułu, to jednak należy zauważyć, że w szczególności wersje: grecka, angielska, włoska i niderlandzka tego przepisu nie potwierdzają takiej wykładni, ponieważ posługują się one w miejsce wyrażenia „autres” odpowiednio wyrażeniami: „opoiadipote schetika ypoloipomena”, „any”, „ogni” i „alle”.
- 24 Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Przepisy prawa Unii należy interpretować i stosować w sposób jednolity w świetle wersji sporządzonych we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej (wyrok z dnia 6 czerwca 2018 r., Tarragó da Silveira, C-250/17, EU:C:2018:398, pkt 20).
- 25 Po drugie, należy podkreślić, że jeżeli chodzi o cel dyrektywy 2011/7, to zmierza ona do zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, ponieważ, zgodnie z motywem 12 tej dyrektywy, owo opóźnienie stanowi naruszenie umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużnika w szczególności ze względu na niski poziom lub brak odsetek za opóźnienia w zapłacie faktur (wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., IOS Finance EFC, C-555/14, EU:C:2017:121, pkt 24).

- 26 Z powyższego wynika, że wspomniana dyrektywa ma na celu skuteczną ochronę wierzyciela przed opóźnieniami w płatności (zob. podobnie wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, pkt 50). Taka ochrona oznacza umożliwienie takiemu wierzycielowi uzyskania jak najpełniejszej rekompensaty za poniesione przez niego koszty odzyskiwania wierzytelności, tak aby zniechęcić do takich opóźnień w płatności.
- 27 W związku z tym sprzeczna z tym celem byłaby wykładnia art. 6 dyrektywy 2011/7, zgodnie z którą artykuł ten sprzeciwiałby się temu, aby koszty wynikające z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu jego opóźnień w płatności mogły prowadzić do rekompensaty przekraczającej 40 EUR, nawet wówczas, gdy wysokość tych kosztów przekracza taką ryczałtową kwotę.
- 28 Należy jeszcze przypomnieć, że dyrektywa 2011/7 zastępuje dyrektywę 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2000, L 200, s. 35), której art. 3 ust. 1 lit. e) stanowił, że wierzyciel ma prawo do rozsądnej rekompensaty za wszystkie koszty odzyskiwania wierzytelności poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika.
- 29 Ponieważ nic nie wskazuje na to, że prawodawca Unii miał zamiar w drodze przyjęcia dyrektywy 2011/7 zmniejszyć ochronę oferowaną wierzycielowi przez dyrektywę 2000/35, niespójne byłoby uznanie, że na mocy dyrektywy 2011/7 wierzyciel mógłby uzyskać jedynie zwrot kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu jego opóźnień w płatnościach ograniczony do 40 EUR, nawet jeżeli koszty te byłyby wyższe, podczas gdy mógł on uzyskać rozsądną rekompensatę, i w odpowiednim przypadku wyższą od tej kwoty, na podstawie dyrektywy 2000/35.
- 30 Należy jednak wyjaśnić, że ponieważ rekompensata przewidziana w art. 6 ust. 3 dyrektywy 2011/7 musi być rozsądna, rekompensata ta nie może pokrywać części wspomnianych kosztów, które zostały już uwzględnione w ryczałtowej kwocie 40 EUR przewidzianej w ust. 1 tego artykułu, ani kosztów, które okazują się nadmiernie wygórowane w świetle ogółu okoliczności danej sprawy.
- 31 W związku z tym zarówno z treści art. 6 dyrektywy 2011/7, jak i z celu tej dyrektywy wynika, że przepis ten należy interpretować jako umożliwiający wierzycielowi dochodzącemu zwrotu kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu jego opóźnień w płatnościach uzyskanie, oprócz ryczałtowej kwoty 40 EUR, rozsądnej rekompensaty tej części kosztów, która przekracza ową ryczałtową kwotę.
- 32 Wniosku tego nie może podważyć uwzględnienie motywów 19 i 20 dyrektywy 2011/7.
- 33 W rzeczywistości należy bowiem zauważyć, że preambuła do aktu prawa Unii nie ma wiążącej mocy prawnej i nie można się na nią powoływać w celu odstąpienia od przepisów danego aktu ani w celu interpretowania jego przepisów w sposób oczywiście sprzeczny z ich treścią (wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, pkt 31).
- 34 Ponadto w żadnym razie ani z treści motywu 19, ani z treści motywu 20 dyrektywy 2011/7 nie wynika, by ryczałtowa kwota, o której mowa w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, powinna być uznawana za maksymalną kwotę, jaką można przyznać wierzycielowi w celu zwrócenia mu kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu jego opóźnień w płatnościach lub ogólniej – wewnętrznych i administracyjnych kosztów odzyskiwania wierzytelności.
- 35 W szczególności należy w tym zakresie zauważyć, jak uczynił to rzecznik generalny w pkt 40 opinii, że o ile wersje angielska i francuska motywu 20 dyrektywy 2011/7 wydają się ograniczać prawo do ryczałtowego zwrotu jedynie do wewnętrznych kosztów odzyskiwania wierzytelności („fixed sum to cover internal recovery costs”) przez kontrast do innych kosztów odzyskiwania („other recovery costs they incur”), to jednak takie formalne rozróżnienie pomiędzy kosztami wewnętrznymi i innymi („autres”) kosztami odzyskiwania wierzytelności nie istnieje w pozostałych wersjach językowych tego

motywu, tak jak w wersji włoskiej („diritto al pagamento di un importo forfettario per coprire i costi interni [...] esigere anche il risarcimento delle restanti spese di recupero sostenute”) lub niderlandzkiej („het recht op betaling van een vast bedrag ter dekking van interne invorderingskosten [...] recht hebben op terugbetaling van de overige invorderingskosten die ontstaan”).

- 36 Ponadto okoliczność, że motyw 19 dyrektywy 2011/7 stanowi, iż dyrektywa ta powinna ustalić minimalną ryczałtową kwotę zwrotu kosztów administracyjnych i rekompensatę kosztów wewnętrznych poniesionych w związku z opóźnieniami w płatnościach, nie wyklucza ponadto, by rozsądna rekompensata tych kosztów mogła zostać przyznana wierzycielowi w zakresie, w jakim owa minimalna ryczałtowa kwota jest niewystarczająca.
- 37 Ponadto o ile prawdą jest, że wspomniany motyw stanowi, iż rekompensata w drodze ryczałtowej kwoty powinna ograniczać się do kosztów administracyjnych i wewnętrznych związanych z odzyskiwaniem wierzytelności, to jednak stwierdzenie to należy interpretować w świetle tego całego motywu. Z powyższego wynika, że poprzez to twierdzenie prawodawca Unii jedynie podkreślił, że automatyczny charakter ryczałtowego zwrotu 40 EUR stanowi dla wierzyciela zachętę do ograniczenia swoich kosztów dochodzenia do tej kwoty, bez wykluczenia jednak, by ów wierzyciel mógł uzyskać w odpowiednim przypadku rozsądną rekompensatę w wyższej wysokości, jednakże pozbawioną automatyzmu.
- 38 Z powyższego wynika, że na przedstawione pytanie trzeba odpowiedzieć, iż art. 6 dyrektywy 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on wierzycielowi dochodzącemu zwrotu kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu opóźnień w płatnościach prawo do uzyskania z tego tytułu oprócz ryczałtowej kwoty 40 EUR przewidzianej w ust. 1 tego artykułu również rozsądnej rekompensaty w rozumieniu ust. 3 tego artykułu za tę część kosztów, która przekracza kwotę ryczałtową.

W przedmiocie kosztów

- 39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/WE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on wierzycielowi dochodzącemu zwrotu kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu opóźnień w płatnościach prawo do uzyskania z tego tytułu oprócz ryczałtowej kwoty 40 EUR przewidzianej w ust. 1 tego artykułu również rozsądnej rekompensaty w rozumieniu ust. 3 tego artykułu za tę część kosztów, która przekracza kwotę ryczałtową.

Podpisy